

EL MICALET GALÀCTIC

El secret de les cinc llegendes

Llorenç Giménez

Dibuixos d'Esperança Martínez

Diuen que entre les parets i els aljubs del castellet de Rel, al poble d'Olocau, es troba el tresor d'un rei musulmà de València. Ni tan sols el Cid no el va poder trobar, quan fa un grapat d'anys va conquerir el castell.

Han passat anys i panys d'això. I no fou sinó en les festes de Sant Antoni d'enguany que, devora la foguera, un home gran em va contar la història següent.

«A la mitjanit de les nits de Sant Joan, s'obri una porta secreta d'alguna banda del castell.

Aleshores, ixen uns donyets amb unes torxes que semblen llumins, acompanyant i seguint una cabra de pell roja. La cabra, però, no és una cabra, que és una princesa mora encantada.

Aquesta processó es passeja per l'aire en llarga i fantàstica desfilada, mentre toquen les dotze batallades de la mitjanit, és a dir, dotze llargs segons a tocatoni. Durant aquest temps, que va del primer a l'últim toc, qualsevol humà, siga dona o home, xiqueta, xiquet, jove o vell, del poble o foraster, té l'oportunitat d'entrar per aquella porta i provar d'aconseguir el tresor.

Aneu-hi tranquils, mentrimentres la princesa encantada i el seu seguici fan un tomb fins a la torre d'Olla, lloc d'amors oblidats abans del seu encanteri.

Però, si algú s'atreveix a entrar-hi, haurà de baixar l'escala dels nou graons de pedra roja i,

una vegada arribe al final, acostar-se al pou de pedra picada. Aleshores, haurà d'agafar la corda que penja de la corriola i amb unes quantes braçades poar la clau que hi ha al fons de tot. Amb la clau a la mà, i per raons de sortilegis i endevins, podrà veure el cofre de la princesa just sota el forat de l'escala. Ràpidament, haurà d'agafar-lo i enfilar-s'hi amunt més veloç que el llamp, si vol salvar la vida.

Per contra, si no us espavileu i la processó us atrapa a mitjan camí, quedareu empresonats per sempre a dins del castell.»

Sense poder contindre'm, vaig exclamar:

–Tot això en tan poc de temps?

–En dotze segons, ni un de més ni un de menys!

–Això és impossible!

–I tant, encara ningú que estiga viu no ho ha aconseguit!

No sabia si creure-me'l, el vell, però el desfici em rosegava el cos.

El fet és que, als peus del castell de Rel, totes les nits de Sant Joan se senten suaus melodies mores, i la lluna plena reté una llum especial.

De sobte, l'home gran m'allargà un sobre ple de floridures.

–Jas, ací tens la prova! –va dir. I encara va afegir:– Jo mai no he pogut trobar la porta, però sé que existeix de bona veritat!

No vaig saber què dir.

–Potser –continuà explicant el vell– perquè no és sinó amb els ulls del cor que cal mirar una porta encantada.

Amb el sobre a la mà i més neguitós que un nyap de formigues, vaig desaparéixer corrent. Una vegada a casa, vaig obrir el sobre de les floridures i vaig començar a llegir:

Només aconseguirà parar el toc de les campanes aquell que, baixant l'escala dels nou graons de pedra roja, siga capaç de narrar cinc llegendes. Però alerta que toqueu cap graó parell, perquè ràpidament us convertiríeu en presoner de la cabra que no és cabra, que és princesa mora encantada.

Com cada any, vaig tornar al poble pels volts de la festa de Sant Joan. Ja us podeu imaginar amb quina il·lusió.

Uns dies abans del 23 de juny, vaig espigolar cada racó del castell, els murs, els merlets, les entrades i eixides conegudes de la gent, per sota els arbustos de coscolla i alts llentisclers, provant de trobar on era aquella porta encantada. Però tot va ser inútil. No vaig trobar res de paregut a una porta màgica.

Ara bé, des de la nit de Sant Antoni, que tenia el sobre en el meu poder, havia estudiat i

repassat desenes de llegendes. Fins que en vaig triar cinc, una per cadascun dels graons de pedra roja imparells, que no vaig tardar a memoritzar, tal era el deliri que tenia per entrar al castell i aconseguir el cofre de la princesa.

Segons el pla que havia preparat, contaria «Sanxa» al primer graó, «El miracle de l'aigua» al tercer, i al cinqué «Muskilda i Queralt», al seté explicaria «La cova del Canelobre» i, finalment, per al nové havia preparat «Les bruixes de la Plana». Només calia esperar.

Uns minuts abans de la mitjanit de la nit de Sant Joan, arraulit sota l'espessor d'un llen-tiscler, vigilava els contorns del castell. Per fi va arribar el moment.

El ple de la lluna va lluir d'argent a la torre vella del castell i, de sobte, el mur es va obrir de bat a bat. De seguida, la processó començà el seu seguici envers Olla, antic poblat morisc,

amb la cabra roja enmig dels llums de centenars de donyets.

El primer toc de la mitjanit em va despertar l'ànim:

–Dooonnnggg!

–«Au, endavant i que la memòria no et falle!»

D'un bot, em vaig plantar dins el castell i vaig posar els peus al primer graó de pedra roja. De seguida vaig començar el primer relat...